

Jak sluníčko zmalovalo sýkorkám peříčka

Jednoho dne se sestry sýkorky probudily v hádavé náladě. Celé dopoledne se hašteřily a praly, honily se v povětrí a pokřikovaly na sebe posměšné ptačí melodie, až spolu usedly na větev suchého dubu, aby si chvilku odpočinuly.

Jak tak seděly a dívaly se kolem, co by ještě mohly provést za neplechu, jedna najednou říká: „Podívej se, jak je to sluníčko vysoko! A nádherně modrá obloha, jak se nad ním vysoko klene!“ Druhá na to – a lumpárna jí při tom koukala z očí: „Pojď, dáme si závody. Schválně, která z nás dokáže vylétnout tak vysoko, aby se dotkla oblohy.“

A jak byly obě v ráži, rozletěly se co nejrychleji rovnou vzhůru k obloze. Letí bok po boku, snaží se předstihnout jedna druhou a nezapomenou se při tom stále hašteřit.

Ten závod zahlédlo sluníčko. „To jsou ale nerozumné sýkorky. Copak se pro sýkorku sluší létat takhle vysoko? Kdepak.“ Sluníčko mělo o sýkorky strach, proto obě sestřičky pohladilo zlatým paprskem po bříšku, až jim zlatý prášek zůstal na náprsenkách a povídá jim: „Milé sýkorky, to je ale nerozum! Přestaňte se dohadovat a už ať letíte dolů. Tady na hoře je to pro vás moc nebezpečné!“

Ale kdepak sýkorky. Letí dál a na varování sluníčka nedbají. To se ale rozzlobilo: „Takhle neposlušné sýkorky sem ještě nevidělo. Copak neví, že si mohou ublížit?“ Nazlobené sluníčko se rozpálilo do běla, ale chtělo ještě naposledy sýkorky varovat. Zaťukalo jedné z nich nažhaveným paprskem na hlavičku a chtělo spustit svoji písničku o nebezpečích, která číhají vysoko na obloze. Rozpálený paprsek ale opálil zlobivé sýkorce hlavičku do černa. Ta se lekla a rychle letěla k zemi. Stejně už byla hodně unavená.

Její sestřička se také lekla, ale zatřepetala křídly a místo dolů k zemi se rozletěla ještě rychleji a výš k nebi, aby tam sluníčko svými paprsky nedosáhlo. Letí a raduje se z výšky, když tu najednou „žuch“, do něčeho narazila hlavičkou, zády i křídly, jako do peřinky. Byla to obloha. „Tak přece jsem to dokázala“, povídá si sýkorka. Její tělíčko se ale tam, kde se dotklo oblohy, zbarvilo do blankytné modři. Sýkorka dosáhla svého cíle, a tak se rozhodla vrátit dolů na zem.

Tam ji čekala její sestřička – žlutá náprsenka a bříško jí září, černou hlavičku má skloněnou na hruď a pláče: „Kdepak je asi moje sestřička? Jestlipak se jí něco nestalo, když se tak dlouho nevrací...“ Pláče a pláče, až se jí černá barva z tvářiček smývá a černé slzičky ztékají pod

zobáček a rovnou doprostřed žluté náprsenky, kde se z nich rýsuje dlouhá černá čára. Pláče a pláče a není k zastavení.

Najednou slyší ve větvích nad sebou radostné zpívání: „Jsem modrá, jak obloha sama, jsem modřinka – blankytná dáma! Uplakaná sýkora koňadra zvedne oči a nad sebou vidí modrou sýkorku. Hlas má jako její sestřička, ale vůbec se jí nepodobá. Má žluté břicho, modrou čepičku, modrá záda i letky na křídlech. „Sestřičko, jsi to ty? Vypadáš úplně jinak. Od oblohy sis ušpinila peří do modra. Vůbec se sobě nepodobáš.“

„Vždyť ty ses také změnila, sestřičko, máš od sluníčka do černa opálenou hlavičku, bílá líčka a žlutou náprsenku sis umazala tak, že až k břichu máš černou čárku.

Ty jsi koňadra. Já, modrá, si budu ode dneška říkat modřinka. To proto, že jsem se dokázala dotknout oblohy.“

A proč vlastně ne. Sestřičky sýkorky měly nakonec velkou radost ze shledání. Při tom nebezpečném závodě si konečně uvědomily, že se vlastně mají rády. Toho dne si přísahaly, že už raději nikdy nebudou létat moc vysoko a dodnes raději létají jen z keře na keř, když hledají potravu. Rozhodně už nelétají ke sluníčku, Kdo ví, jak by je zmalovalo tentokrát.